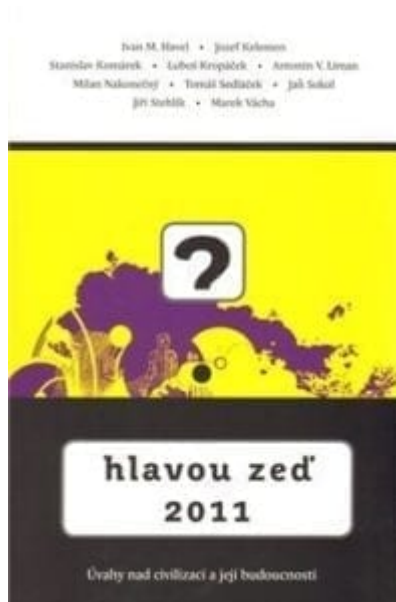

Autor: Milan Nakonečný

Zásadním problémem demokracie je, že příliš mnoho blbců volí příliš mnoho gaunerů. To neznamena opovrhování národem, který má skvělou historii a patří k nejvzdělanějším a nejnadanějším národům světa. Národem, který se dokázal, zůstaneme-li jen u jeho nedávné historie, pozvednout ke slavné legionářské epopeji, jít do zbraně proti nesmírné přesile a bez přátel v září 1938, účastnit se hrdinného boje proti nacismu (naše zahraniční vojsko), který se odhodlal ke statečné manifestaci k výročí republiky v říjnu 1939, který v květnu 1945 hrdinně povstal proti německým okupantům a v srpnu 1968 proti nové okupaci. Český národ, opakovaně zrazovaný svými spojenci i svými vůdci, projevil mnoho odvahy i rozvahy a vůle ke svobodě.

Měl však - a stále má - také dost činorodých tlučhubů, naivků a ňoumů, kteří ochotně a idiotsky poskytují výhodné zaměstnání a blahobyť mnoha obchodníkům s politikou. Existuje řada pověr spojených s pojmem demokracie, zejména že demokracie může být uskutečňována jen v kapitalistickém ekonomickém řádu, že nejvyšší hodnotou demokracie je svoboda, a proto je boj za svobodu také její nejvyšší ctí, a dále, že demokracie je vládou lidu, lidem a pro lid. Nejvyšší hodnotou praktikantů s „demokracií“, tj. vládnoucí oligarchie, je materiální zisk a udržování moci. Války demokratů jsou údajně vedeny ve znamení boje za osvobození národů od jha tyranů. Ve skutečnosti jsou střetáváním mocenských a obchodních zájmů buržoazie, někdy s poněkud paradoxní kontrapozicí demokracie a totalitarismu, když na straně západních demokracií, a tedy boje za svobodu národů, ve druhé světové válce stál sovětský totalitarismus, v mnoha směrech horší než totalitarismus nacistický.

Bylo snad ke cti západních demokracií, že v tomto boji s nacismem (omezíme-li se na Evropu) bylo bezohledně a hanebně zrazeno Polsko, nestoudně vydané Sovětskému svazu stejně jako řada států východní Evropy, a desetitisíce uprchlíků ze sovětské „říše zla“, vydaných

Západem bolševikům, aby skončili v gulazích? Bylo snad později ctí pověstné americké demokracie „humanitní bombardování Bělehradu“, které mělo velmi pragmatický mocenský motiv, a bylo snad ctí „demokracie“ české, že hanebně zradila, aniž musela, tedy z odporné služebnosti, svého přítele z nejuvěrnějších, Srbsko? Západní demokracie bojují za svobodu a práva „Kosovanů“ (de facto Albánců), ale ignorují práva Kurdů, a s Číňany se jim lépe hovoří o kšeftech než o osvobození vězňů disidentů. Demokracie na papíře a „demokracie“ v praxi. Fenomén tak nápadný, že dal vznik řadě teorií, které se jej pokouší popsat, jako je např. koncept postdemokracie (C. Crouch, 2004), který, kromě jiného, poukazuje na nahrazování parlamentarismu lobbismem mocných organizací, jenž vůli lidu nahrazuje zvůli těchto organizací. N. Hertzová (česky 2003) nazývá toto stálé propojování demokracie s byznysem „plíživým převratem“ a právem soudí, že korporace přebírají roli politiků, že od 20. století musí demokracie stále ustupovat obchodním zájmům, takže expanze kapitalismu je důležitější než šíření demokracie, a že funkce státu přejímají nadnárodní společnosti a mnozí poslanci se stávají placenými agenty kapitálu – jsou to lidem volení lobbisté. „Jaký smysl má zastupitelská demokracie, ve které politici plní přání korporací, a nikoli svých voličů?“ (Hertzová). Tento bezohledný diktát kapitalismu, jehož všeovládajícím principem je maximalizace zisku, je zastírán různými koncepty, jako např. globalizací, a různými institucemi, jako je např. Evropská unie.

Úryvek z článku Ztráty a nálezy, který vyšel v rámci sborníku Hlavou zeď 2011 (Úvahy nad civilizací a její budoucností). Náš tip: myšlení Stanislava Komárka a Antonína V. Límana.

Anotace

Jaká je budoucnost naší civilizace? Nastává opravdu „konec dějin“? Jaká je budoucnost peněz, mají ještě nějakou hodnotu a smysl? Měly by dokumenty o lidských právech obsahovat „právo na smrt“? Co čeká v Singularitě nás, jednotlivé lidské bytosti? Může být svrchovanost státu zpochybněna pod záminkou boje proti terorismu a za ochranu lidských práv?

Sborník Hlavou zeď 2011 je první pokus představit čtenářům myšlení vybraných českých osobností – zástupců současné vědy, kultury, duchovních, filosofických i jiných směrů. Sborník by měl být určen jak pro čtenáře hledající vědecké poznatky, tak i pro ty, kteří se zajímají o informace z oblasti futurologie a lidské imaginace. Doufáme, že se nám podaří inspirovat a podněcovat k neotřelému myšlení.

Někde v daleké budoucnosti vývoje bioty je možná ukryta i další možnost: Možnost rozštěpení lidské rasy na dvě větve, třeba na větev kyborgickou a na větev dekadentní. Pak je otázkou, která větev přežije kterou.

Zastoupení autoři:

Ivan M. Havel, Jozef Kelemen, Stanislav Komárek, Luboš Kropáček, Antonín V. Líman, Milan Nakonečný, Tomáš Sedláček, Jan Sokol, Jiří Stehlík, Marek Vácha.

Název: *Hlavou zeď 2011*

Autor: *Kolektiv autorů*

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Editor: Aleš Palán

Formát / stran: brožovaná, 13 × 20 cm, 240 stran

Datum vydání: 2. října 2011

Nakladatelství: Dybbuk

ISBN: 978-80-7438-055-6

EAN: 9788074380556

Knihu je možné zakoupit na stránkách vydavatelství Dybbuk, včetně její elektronické verze (PDF).